

Aytül Akal

SÜPER GAZETECİLER-2

PARKTAKİ ESRAR

tudem

Aytül Akal

SÜPER
GAZETECİLER-2
PARKTAKİ ESRAR

SÜPER GAZETECİLER-2 PARKTAKİ ESRAR

© 2012, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Aytül Akal
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Özge İpek Esen
KAPAK RESMİ: Zeynep Özatalay
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli, Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2001
Otuz Beşinci Baskı: Eylül 2021 (5000 adet)
(İlk otuz dört baskı toplam 102.000 adet)

ISBN: 978-605-285-607-9
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Aytül Akal

SÜPER
GAZETECİLER-2
PARKTAKİ ESRAR

 tudem

BÖLÜMLER

Elif'in Zor Günü ...	9
Eşek Şakası! ...	13
Kısasa Kısas! ...	18
Elif'le Selin'in Gizli İş Birliği ...	24
Bahçedeki Karmaşa ...	29
Yener'le Evren de İş Birliği Yapıyor ...	34
Süper Gazeteciler Birbirini Kovalıyor ...	41
Belediye Başkanı ile Randevu ...	50
Beklenmedik Ziyaretçi ...	58
Röportajdaki Sır ...	64
İlginç Gelişmeler ...	69
Belediye Başkanı'na İkinci Ziyaret ...	73
Park Alanında Neler Oluyor? ...	83
Yeni İpuçları ...	90
Arif Ne İşler Çeviriyor? ...	97
Sihirbazın Evi ...	103
Heykelin Değeri ...	109
Elif'in Saç Sorunu ...	117
İşler Karışıyor! ...	125
Arif İş Başında ...	133
Perili Ev'in Bahçesinde ...	142
Perili Ev'in Kedileri ...	146
Kimin Başı Dertte? ...	152
Yener Evde Yok ...	156
Tutuklama Kararı ...	161
Perili Ev'deki Sürpriz ...	165
Düş Kırıklığı ...	170
Başkan Kuşku Altında ...	174
Fotoğraftaki Kim? ...	181
Şaşırtıcı Gerçekler - 1 ...	186
Şaşırtıcı Gerçekler - 2 ...	195
Şaşırtıcı Gerçekler - 3 ...	199
Süper Sürpriz ...	205
Mutlu Son ...	212

Evren

Arkadaşı Yener'in parlak fikirlerini uygulamaya geçirmekte usta. Bilgisayarı iyi kullanıyor, fotoğraf çekmeyi seviyor ve sihirbazlık numaraları yapmaya bayılıyor. Yan yana geldiklerinde hemen kızardığından, Elif'e karşı olan duygularını anlamakta zorlanıyor. Bu nedenle Yener'in alaylarına katlanmak zorunda kalıyor. Babası doktor, annesi ev kadını. Ergenlik çağına girip girmediği konusunda epeydir annesinin takibinde.

Selin

Yazmaya ve resim yapmaya meraklı. İleride güzel sanatlarla ilgili bir meslek edinmeyi hayal ediyor. Gazeteci, dekoratör ya da tasarımcı olmak da istediği meslekler arasında. Süper Gazete için çalışarak, gazetecilik konusunda deneyimlerini artırmayı, böylece ileride ne yapacağına dair daha kolay karar verebileceğini düşünüyor. Yardımsever, çalışkan bir kız. Kitap okuyor, kendini sürekli geliştiriyor. Babası iş adamı, annesi öğretmen.

Yener

Anne babası yıllar önce ayrılmış. Banka müdürü olan annesiyle yaşıyor. Arkadaşları arasında ilginç fikirleri ve esprileri ile tanınıyor. Bilgisayarı iyi kullanıyor ve grafik işleri yapmayı seviyor; bu nedenle Süper Gazete'nin düzenlemesini o yapıyor. Annesi ile aralarında güven dolu bir ilişkileri var. Süper Gazete fikri ondan mı çıktı, yoksa Evren'den mi hatırlamasalar da ileride gazeteci olmak düşüncesi iki arkadaşın da aklından geçiyor.

Elif

Meraklı, sorgulamayı seven, araştırmacı bir kız. Güvenilir bir arkadaş. Evdeki sorunlarını okul hayatına yansıtmamaya dikkat ediyor. Ünlülerin adreslerini biriktirmeyi seviyor. Annesi apartman görevlisi, babası belediyede çaycı. Bu nedenle herkesten daha çok çalışarak dilediği üniversiteye kendi çabasıyla girebilmeyi hedefliyor. Kafasına koyduğunu başarabileceğinden emin. Kardeşi Arif'le zaman zaman çekişiyor.

Elif'in Zor Günü

Elif, okuldan çıkan öğrenci kalabalığını yarararak kendisini so-kağa attı. Sıkı adımlarla yürürse, on dakikada eve ulaşırdı.

Okul çantasının yol boyunca giderek ağırlaşmasından nefret ediyordu. Aslında ders programını günlük takip edip yalnızca gerekli olanları yanına alsa çantası hafiflerdi, ama ders kitaplarını ve defterlerini kardeşinin eline düşmekten korumanın tek yolu buydu: Onları her gün yanında taşımak! Böylece kesinlikle güvende olurlardı.

Eve ulaşır ulaşmaz, çantayı kapının girişine fırlatıp hemen mutfağa yöneldi. Okul dönüşlerinde karnı zil çalardı. Buzdolabını açıp ne var ne yok diye bir göz attı. Biraz peynir... Akşamdan kalan makarna... Şekerlenmeye yüz tutmuş bal... Birkaç tane elma...

Sandviç yapmaya karar verdi. Peyniri çıkardı, domates kalmış mı diye dolabın sebze bölümünü araştırdı. Dolabın kapağını uzun süre açık tutmasına rağmen evde çit yoktu! Anlaşılan annesi evde değildi. Yoksa şimdiye kadar çoktan, "Kapat şu dolabı!" diye bağır-maya başlamıştı.

Elif, buzdolabının kapağını açıp uzun uzun rafları seyrettiği için annesinden her zaman azar işitirdi. "Dolabı bozacaksın," diye söylenirdi annesi. "Kapağı kapansın diye konmuş oraya, açık tutulsun diye değil!"

Elif okuldan geldiğinde annesi apartman servisinden dönmüş olurdu. Ama o gün, yalnızca annesi değil, yaramaz kardeşi de

ortalarda görünmüyordu. Küçük ev, sessizliğe gömülmüş gibiydi...

Zaten kardeşi evde olsa, gürültüsü çoktan yeri göğü inletirdi. Oturdıkları bodrum katının duvarları o kadar inceydi ki, iki odalı olan evde konuşulan her şey evin içinde kısa bir tur atıp, hemen üst katlara tırmanırdı. Ondan sonra da katlardan yakınmalar başlardı:

“Aaa, nedir bu kapıcılardan çektiğimiz! Sabah akşam gürültü patırtı!”

“Zaten kadından kapıcı olduğu görülmüş şey mi? Kocasını dışarda işte, karısı kapıcılıkta. Elbette beceremez. Baksanıza, kendi çocuğunun gürültüsünü bile kesemiyor, apartmanı mı idare edecek?”

“Söylemiştim size! Kadından kapıcı mı olur? Gönderin gitsin. Yerine çocuksuz bir karı-koca buluruz. Bu işsizlikte kapıcı çok! Elini sallasan ellisi.”

Eskiden bu tür konuşmaları duyduğunda üzümlü ağlardı Elif. Ama artık alışmıştı. Hem bu sözleri özellikle onun ya da aile bireylerinden birinin duyup üzülmeye için söylediklerini keşfetmişti. Eğer üzülmemiş, hatta hiç duymamış gibi yaparsa, kat sahiplerinin acımasız azarlarına karşı bir savunma geliştirebileceğinin ayırdına varmıştı.

Böylece, onların sivri dilleri çalışmaya başladığında, öfkesini tutmaya çalışıp gülümseyerek onlara selam verirdi:

“İyi günler Gülsün Abla. Bugün nasılsınız? Diz ağrılarınız geçti mi?”

Onu hem genç yerine koyan, hem de hâlini hatırlayan soran bu selamlama üzerine yaşlı Gülsün Teyze'nin yelkenleri hemen suya iniverirdi.

“Ah canım kızım, nasıl da düşüncelidir. Sen olmasan ne yaparım? Torunların gelip gittiği yok. Sen ve yaramaz kardeşin benim torunlarım sayılırsınız. Güzel kızım benim...”

Nihal Hanım'ı memnun etmenin yolu, onun giydiklerini övmekten geçirdi.

“Ooo, çok şıksınız Nihal Abla. Siz neden manken olmuyorsunuz?”

Bu sözler Nihal Hanım'ın gururunu öylesine okşardı ki, az önce kapıcı dairesinden yükselen çocuk gürültüsünü hemen unuttu ve rirdi.

“Aman Elifçiğim sen de! Mankenlik kim, ben kim? Baksana şu göbeğe! Şişmanladıkça şişmanlıyorum. Ah eskiden böyle miydim ben? Filmciler, reklamcılar peşimde koşardı!”

İncecik bedeniyle gerçekten de mankene benzeyen Nihal Hanım, evleneli beri kendini şişmanlık kompleksine kaptırmıştı. Bütün gün aç durduğundan yakını, su içse şişmanladığından söz ederdi.

Elif bu taktiği bir yıl önce keşfetmişti. Eğer insanlara duymak istedikleri şeyleri söyler, onları mutlu edersen, öfkelerini kolayca unutabilirlerdi. Bu yöntemi uygularken kendisini iki yüzlü hissetmemek için, sözcüklerini seçerken gerçekleri yeğlerdi. Nihal Hanım gerçekten incecik, manken gibi kadındı. Üstelik çok da şık giyinirdi. Elif, onun giydiği elbiselerin bazılarını televizyonda şarkıcıların üzerinde de görürdü. Gülsün Teyze'nin ise gerçekten dizleri ağrırdı. Eh, Gülsün Teyze'ye Gülsün Abla demişse, o kadarı da olurdu artık! Bu, yalan sayılmazdı; beyaz yalan bile değildi. Böylesine, olsa olsa şeffaf yalan denebilirdi!

O günkü sessizlik şaşırtıcıydı. Yoksa yaramaz Arif azar işitmişti de, sesini kesmiş, bir köşede somurtup oturuyor muydu?

“Evde kimse yok mu? Heeey, size söylüyorum! Arif neredesin?”

Ses seda yoktu! Elif, heyecandan sivrilen sesinin keskinliğiyle, kaskatı olmuş bayat bir keki bile ikiye kesebilirmiş gibi hissetti.

“Heeey! Neredesiniz? Bir ses verin!”

Ev halkını evin içinde uzun süre aramasına gerek yoktu. Zaten küçücük evde tek yatak odası, minik bir mutfak ve hem banyo hem tuvalet olarak kullandıkları bölümden başka bir oda yoktu. Elif’le kardeşinin aynı zamanda yatak odası olarak kullandıkları salonun hemen yanındaki tek oda, anne babasının odasıydı. Elif, oraya yöneldi.

“Neredesiniz dedim ya! Çıkın ortaya!”

Aniden kanat çırpıp tünediği daldan havalanan, sonra yeniden aynı dala konan kuşlar gibi, sessizlikle gürültü arasında bir konup bir uçuyordu sesi.

Nedense yüreği ağzındaydı. Annesi ve kardeşi, o güne kadar okuldan geldiğinde her zaman evde olmuşlardı.

‘Bir aksilik çıkmış olmasın!’ diye geçirdi içinden. Garip bir durum sezer gibiydi. Anne babasının yatak odasının kapısını yavaşça aralarken, dudaklarının kurduğunu, yüreğinin hızlı hızlı çarptığını hissetti.

Kapı hemen açılmadı. Elif var gücüyle zorlayınca, kapının hemen arkasında bir şeyleri yerde iteklediğini fark etti. Ağır bir şeyler... Ne olabilirdi?

Kapıyı geçebileceği kadar araladığında, açmasını engelleyen şeyi görebilmek için kapı aralığından sıyrılarak odaya geçti.

Ve onu gördü! Üstü başı kan içindeydi. Yerde hareketsiz yatıyordu.

Kendi ağzından çıkan garip çığlığı duyduğunda, dizlerinin tutmadığını ve bütün bedeninin garip bir uyuşukluk içine girmekte olduğunu hissetti.

Baygınlık dedikleri bu muydu yoksa? Boş bir çuval gibi yatağın üzerine yığıldı; bayılmamak için kendisini zor tutarken, gözlerini kapadı. Ama korkunç görüntü yine de gözlerinin önündeydi...

Yerde kanlar içinde yatan, kardeşi Arif’ti.

Eşek Şakası!

Elif, kardeşini kanlar içinde görüp tüm algılarını yitirmiş bir hâlde yatağa yığılınca, yerde hareketsiz yatan ceset bir anda canlanıp, eski yaramaz Arif'e dönüşüverdi.

“Hah ha! Nasıl da kandırdım seni! Oh ya! Oh ya! Kandın işte!”

Elif o anda Arif'i kendi elleriyle boğabilirdi. Kardeşinden nefret ettiğini düşündü. Nefret değildi bu, daha da büyük, daha da korkutucu bir şeydi. Öfkesinden gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Arif'ten yana hiç bakmadan yerinden doğruldu, mutfaka yöneldi.

Arif çok mutluydu. Anlaşılan rolünde çok başarılı olmuştu; ablası okuldan gelene kadar uzun süre yerde sabırla, hareketsiz beklediğine değdiğini düşündü. Ama şimdi bu küçücük şaka yüzünden ablası küsüp onu annesine ya da babasına şikâyet edecek olursa... Bunu hiç istemezdi doğrusu. Annesi geçen yıl hazırladığı salçanın zaten az kaldığını, bir de orasına burasına sürüp ziyan ettiğini söyleyerek onu azarlayacaktı. İş gereksiz masrafa ve boşa harcanan paraya gelince, bu kez babası aslan kesilirdi. Akşama dayak yemesi işten bile değildi.

Oysa o, ablasının bu şakayı çok beğenip güleceğini sanmıştı. Kötü bir niyeti yoktu.

“Kızdın mı? Ben seni güldürmek istemişim.”

Elif hiç ses çıkarmadı. Kardeşinden yana bakmamayı sürdürdü.

Okul çantasını boşaltıp kitaplarını düzenlemeye koyuldu. Sonra da dersine oturacaktı.

Annesinin, kardeşini evde neden yalnız bıraktığını merak etti, ama bunu ona sormaya hiç niyeti yoktu. Küslüğü sürdürmek belki bu yaramaz kardeşe bir ders olurdu. Bu kadarı fazlaydı artık. Böyle şaka mı yapılırdı?

“Sakın anneme söyleme.”

Elif yine ses çıkarmadı. Peşinde pervane gibi dolaşan kardeşine göz ucuyla acıyarak baktı. Arif birinci sınıfa henüz o yıl başlamıştı. Yaramazlıklarını okulda da sürdürüyorsa kim bilir öğretmenin-den ne çok azar işitiyordu.

“Babama da söyleme ha!”

Kendi çocukluğunu düşündü. Birinci sınıftayken... Daha sonraki yıllar... Ne çok sorunu vardı! Kardeşinin de kendisi gibi sorunları olduğundan emindi. Beşinci sınıfa kadar arkadaş edinememiş, sınıfta öğretmeni ve arkadaşları tarafından hep horlandığını sanmıştı. Böyle düşünenin yalnızca kendisi olduğunu, aslında herke-se uzak durduğu için kimsenin onunla arkadaşlık etmediğini fark ettiğinde artık altıncı sınıftaydı.

Arif de bu zor dönemi yaşayacaktı hiç kuşkusuz. ‘Kapıcı çocuğu olmak kolay değil!’ diye acı acı düşündü Elif. Az önce öfke fırtınası yüzünden akan yaşları, bu yeni düşüncelerin taşırdığı duygusal sel yüzünden daha da yoğunlaştı; kardeşine duyduğu acıma duygusu, içindeki yıkıcı duyguları bastırdı. Elindekileri bırakıp kollarını açtı, gözyaşları içinde Arif’e seslendi:

“Tamam tamam, hadi gel bakayım yanıma.”

Kardeşine sarılmak üzereydi ki, onun vıcık vıcık salça içinde olduğunu görüp itti.

“Üstündekileri çıkar hemen.”

Arif az önceki fırtınanın güvensizliğini taşıyordu henüz içinde; ablasının ne yapmak istediğini anlayamadı. İki adım geriye doğru çekilerek korkuyla sordu:

“Neden? Ne yapacaksın?”

Bu kez şaka yapma sırası Elif'teydi:

“Giysilerini tencerede kaynatıp, suyuna salçalı makarna yapacağım.”

Arif, *yapar mı yapar* kuşkusu içinde ses çıkarmadan giysilerini çıkardı, ablasına uzattı.

Elif söyledi:

“Yok öyle yağma. Ben senin çamaşırcın değilim. Şimdi al bu giysileri, tuvaletteki leğene su doldurup içinde iyice çalkala. Yüzüne ve koluna bulaşmış salçaları da temizle.”

“Sen kızsın. Çamaşırı kızlar yıkar.”

“Kim demiş? Dünyanın en ünlü aşçıları erkekmiş. Belki ünlü çamaşırcılar da erkektir, ne biliyorsun?”

“Ama çamaşırı hep kızlar yıkar.”

“Parasını ödersen herkes yıkar. Paran yoksa, herkes kendi işini yapar.”

“Seni anneme söyleyeceğim.”

“Söyle. Sanki annem çamaşır yıkamaya bayılıyordu! Bu evde herkes kendi işini yapsa, annem de bu kadar yorulmazdı. Zaten bütün gün başkalarının işi için koşuşup duruyor, bir de eve gelip bu evin işiyle uğraşiyor. Sence bu haksızlık değil mi?”

“Değil. Erkekler evde iş yapmaz.”

“İyi yapma, bana ne. Evlenince, ya eşinle işleri paylaşır mutlu olursun, ya domuzluk eder tembel tembel oturursun.”

“Ben babam gibi olacağım. Eve gelince televizyon seyredeceğim. Yemek hazır değilse herkese kızacağım.”

“İyi o zaman. Babam gibi saçın dökülsün, göbeğin de kocaman olsun inşallah!”

Elif’in yine öfkesi tutmuştu. Kardeşinin yaşama bakış açısını nasıl düzeltebileceğini bilemiyordu. Çocuklar evde gördükleri örnekleri yansıtıyorlardı hayatlarında. Ama Elif gibi bazıları da, gördükleri örnekleri beğenmeyince, onları örnek almamayı seçebiliyordu.

Arif, altta kalmak istemedi, hemen diklendi:

“Akıllım, benim saçım seninkinden gür, baksana. Asıl senin saçın dökülecek. Dünyada tepesi açık ilk kel kız sen olacaksın!”

Elif sesini çıkarmadı. Aynanın karşısına geçti ve parmaklarını saçlarının arasından kaydırıp tarar gibi yaptı. Elinde onlarca saç teli kalmıştı!

Uzun kumral saçlarını omuz hizasında daha yenilerde kesmişti. Bir gazetenin magazin sayfasında saç dökülmelerinin böyle durdurulabileceğini okuyunca, yıllardır uzattığı saçlarına hiç acımadan makası vuruvermişti.

Banyoya gidip başını musluğun altına soktu. Avucuna birkaç damla şampuan damlatıp, saçını soğuk suyla ovuşturarak yıkadı. Saçların sık sık yıkanması da gazetedeki önerilerden biriydi.

Ama anlaşılın hiçbir önlem işe yaramıyordu. Islak saçlarını fırçaladığında, bir avuç saçını fırçanın üzerine dolanmış buldu. Lavabonun içi de saç telleriyle doluydu. Tıkanmasına neden olmak için telleri eliyle toplayıp çöpe attı.

Canı çok sıkılıyordu. Bu gidişle Arif’in dediği gibi kel kalacaktı kuşkusuz.

Islak saçlarını eliyle geriye doğru toplayıp aynadaki görüntüsüne baktı. Saçsız Elif hiç de çekici değildi...

Tekrar ağlamaya başladı. Bu kez gürültülü bir şekilde, avazı çıktığı kadar hıçkırarak ağlıyordu. Arif, neler olduğunu anlayamadan

ürkek bir tavırla baktı. Ablası ona hâlâ kızgın mıydı yoksa? Oysa onun istediği gibi yıkanmış, üstüne başına bulaşmış salça lekelerini temizlemişti işte.

‘Giyisilerimi de yıkasam iyi olacak galiba,’ diye düşünerek sessizce banyoya girdi, az önce yere atıp bıraktığı çamaşırları topladı ve leğene koydu.

“Uyuz oluyorum bu kız işlerine. Neden yapmam gerekiyormuş anlamıyorum! İnşallah bu hâlimi kimse görmez, sınıfta duyarlarsa rezil olurum. Zaten doğru dürüst bir arkadaşım yok!” Arif söylene söylene leğeni lavaboya yerleştirip musluğu açtı; bir yandan deterjan kutusunu leğene boca etti. Akan suyun şiddetinden deterjan kabarıp köpürmeye başladığında, içeriden kapının zili duyuldu. Kapıyı Elif açmış olmalıydı ki, seslendi: “Arif, çamaşır yıkamayı bırak, buraya gel. Arkadaşın seni çağırıyor.”

Ayül Akal

Büyüyünce yazar ya da şair olmak, Akal'ın çocukluk düşüydü. 1974'te başlayan yazın serüvenini, 200'e yakın şiir, öykü, masal, anı, tiyatro oyunu ve roman türünde eserle sürdürdü. Çocukların kişilik gelişimi ve kendilerini tanımaları konusunda çalışmalar yaptı.

Kitapları Almanca, İngilizce, İspanyolca, Farsça, Azerice, Bulgarca, Macarca ve Arapçaya çevrilerek yurt dışında yayımlandı.

Yazarın ayrıca okul öncesine yönelik geniş koleksiyonu Uçanbalık Yayınlarında yer almaktadır.

Yazarla ilgili bilgi için: www.aytulakal.com

Kitaplarıyla ilgili bilgi için: www.aykita.com

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Öykü:

Babamın Sihirli Küresi, Benim Babam Sihirbaz
Babam Duymasın, Annem Neden Çıldırdı?
Kızım Nerdesin?, Kızım, Ben Çocukken
Oğlum Nerdesin?, Oğlum, Ben Çocukken

Roman:

Süper Gazeteciler-1
Süper Gazeteciler-2 Parktaki Esrar
Süper Gazeteciler-3 Likörlü Çikolata
Süper Gazeteciler-4 Belalı Davetiye
Süper Gazeteciler-5 Son Baskı
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 1 (Mavisel Yener ile)
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 2-Yaşayan Ölümler (Mavisel Yener ile)
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 3-Fare Sarayı (Mavisel Yener ile)
Kırmızı Arabanın Hayaleti
Süper Çocuklar-1 Renk Delisi
Süper Çocuklar-2 Ses Delisi
Süper Çocuklar-3 Koku Delisi
Süper Çocuklar-4 Süs Delisi

Aytül Akal

SÜPER GAZETECİLER-3

LİKÖRLÜ ÇİKOLATA

Süper Gazeteciler serisi yedinci sınıfa giden dört arkadaşın kendi çabalarıyla hazırlayıp dağıttıkları Süper Gazete için haber toplarken karıştıkları heyecan dolu serüvenleri anlatıyor; arkadaşlıklarını, okul ve aile ilişkilerini genç okurlarıyla içtenlikle paylaşıyor.

10-14 yaşın ilköğretilere girişte karşılaştıkları sorunların da yansıtıldığı roman, sürükleyici dili ve heyecanlı öyküsüyle, okurlarını daha ilk sayfalardan serüvene katıyor.

Selin, Evren, Elif ve Yener, çok tehlikeli bir macerada, kimi soruların yanıtlarını ararken, kendilerini korkunç bir çeteye karşı karşıya bulur. Üstelik işin içinde bu kez küçük kardeş Arif de vardır!

tudem.com

 tudemyayingrubu

ISBN: 978-605-285-608-6

9 786052 856086